

τα

Για την εικόνα αυτή διηγείται η παράδοση ότι η αρχική έκφραση των προσώπων και η στάση του σώματος του Κυρίου και της Θεομήτορος άλλαξαν, όταν συνέβη το εξής φρικτό θαύμα: Όταν κάποτε αποβιβάστηκαν κρυφά πειρατές στην παραλία της μονής και περίμεναν κρυμμένοι το πρωινό άνοιγμα της πύλης, για να επιτεθούν, ο ηγούμενος που μετά το τέλος του όρθρου έμεινε μόνος, για να συνεχίσει την προσευχή του, άκουσε τα εξής λόγια της Παναγίας: «Μην ανοίξετε σήμερα τις πύλες της μονής, αλλά ανεβείτε στα τείχη και διώξτε τους πειρατές». Στρέφοντας το βλέμμα του εκεί είδε το Θείο βρέφος να απλώνει το χέρι του και να σκεπάζει τα χείλη της μητέρας του λέγοντας: «Μη μητέρα μου, άφησε τους να πιμωρηθούν όπως τους αξίζει». Αλλά η Παναγία πιάνοντας με το χέρι της το χέρι του Υιού της και στρέφοντας λίγο το κεφάλι, για να ελευθερώσει τα χείλη της επανέλαβε τα ίδια λόγια. Αυτός ο τελευταίος σχηματισμός των προσώπων παρέμεινε μόνιμα στην εικόνα, ενώ οι μοναχοί, αφού σώθηκαν θαυματουργικά απ' τους πειρατές, ευχαρίστησαν την Παναγία και ονόμασαν την εικόνα της αυτή «Παραμυθία», που σημαίνει καταπράυνση ή μετριασμός, ή έννοιες που εξίσου αποδίδουν το περιστατικό του θαύματος.

«Μου στέλλει την παραμυθία

της»

30 Σεπτεμβρίου 2001

Η μητέρα κάποιου μοναχού της Μονής μας γράφει στον γιό της:

«Τα θαύματα της Παναγίας της Παραμυθίας είναι καθημερινά στη ζωή μας. Η πρώτη φορά ήταν όταν είχα θλίψη για τον αποχωρισμό σου λόγω της εισόδου σου στο μοναχισμό. Επέστρεψε ο πατέρας σου από τη Μονή με μια μεγάλη ασημένια εικόνα της Παραμυθίας, -όπως γνωρίζεις, ποτέ δεν με εντυπωσίαζαν και δεν με συγκινούσαν οι ασημένιες εικόνες, μάλλον δε με απωθούσαν- ευλογία από τον Γέροντα. Όταν άνοιξε το κουτί της ο πατέρας σου μπροστά μου, έμεινα έκθαμβη, σαν να την είδα πρώτη φορά. Είπα αα..., και συγχρόνως αισθάνθηκα μια βαθιά και γλυκιά παρηγοριά σαν να είχα εσωτερική πληγή και απλώθηκε με τη θέα της εικόνας της βάλσαμο στη ψυχή μου. Απ' εκείνη την ημέρα, έφυγε ο μεγάλος και αβάστακτος πόνος τον οποίο διαδέχθηκε μια γλυκιά θλίψη.

Από τότε, σε κάθε δυσκολία της ζωής, βιοτική ή εσωτερική-προσωπική, προτού συνειδητοποιήσω ότι έχω την ανάγκη της και την επικαλεστώ, μου στέλνει την παραμυθία της. Με γλυκαίνει και έτσι μπορώ να σηκώσω τη θλίψη μου, τον σταυρό μου, σχεδόν με χαρά.

Σε ασπάζομαι,

η μητέρα σου [\(περισσότερα...\)](#)